

Sygn. akt VI Ka 359/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron

Protokolant Konrad Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2015 roku

sprawy **K. S. (1)** ur. (...) w L.

s. B. i M. z d. C.

obwinionego z art. 92 § 1 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 6 maja 2015 r. sygn. akt II W 831/14

- I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż uniewinnia obwinionego K. S. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu,
- II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego K. S. (1) kwotę 672 zł tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy w sprawie,
- III. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 359/15

UZASADNIENIE

K. S. (1) został obwiniony o to, że:

w dniu 24 września 2014 roku około godziny 15:30 na trasie (...) w miejscowości O. woj. (...) na wysokości cmentarza jadąc samochodem F. (...) o nr rej. (...) w miejscu gdzie obowiązywał znak (...)zakaz wyprzedzania wyprzedził jadący przed nim pojazd O. (...) o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 06 maja 2015r. w sprawie IIW 831/14:

- I. uznał obwinionego K. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 §1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 300 (trzysta) złotych,
- II. na podstawie art. 626 kpk i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpow zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w niniejszej sprawie w kwocie 50,00 (pięćdziesięciu) złotych, zaś na podstawie art. 17 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony za pośrednictwem swego obrońcy,
zarzucając:

I. rażąco obrazę przepisu prawa procesowego art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 82§1kpow mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, pominięciu znacznej jego części i tym samym wadliwym ustaleniu, iż:

1. A. P. zamieszkuje wspólnie z obwinionym w U. (...), gdy tymczasem zeznania tego świadka wyraźnie wskazują, iż zamieszkuje ona w Z., tym bardziej, że Sąd na adres w Z. wzywał tego świadka na termin rozprawy,

2. na drodze (...) znajdował się grys, lecz bez ustalenia miejsca, gdzie ten grys się znajdował, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na jakiegokolwiek ustalenie miejsca jego położenia, a także brak zaznaczenia tego miejsca w notatce służbowej D. S. (1),

3. na drodze (...) w kierunku na J. znajdował się znak zakazu wyprzedzania, gdy tymczasem notatka D. S. (1) nosi ewidentne cechy nierzetelności, gdyż materiał zdjęciowy z miejsca zdarzenia kategorycznie wskazuje, iż na słupie wraz z ograniczeniem prędkości oraz ostrzeżeniem o sypkiej nawierzchni nie ma znaku zakazu wyprzedzania.

4. K. S. (2) dopuścił się wykroczenia, polegającego na wyprzedzaniu pojazdu J. S. w miejscu zabronionym, gdy tymczasem w aktach sprawy brak jest kategorycznych ustaleń, co do istnienia i umiejscowienia znaku zakazu wyprzedzania, a tym bardziej zgodnie z treścią zeznań D. S. (1) nie ustalono w którym dokładnie miejscu obwiniony rozpoczął, a w którym miejscu zakończył manewr wyprzedzania,

5. K. S. (1) nieracjonalnie rozszerzył swoje zeznania, w zakresie podróżowania z A. P., w stosunku do wysłuchania w postępowaniu wyjaśniającym, gdy tymczasem wyjaśnił on kategorycznie, iż nie był o to przez przesłuchującego pytany, a przesłuchujący do P. S. kategorycznie stwierdził, iż gdyby obwiniony stanowczo zaprzeczył wspólnego podróżowania, to znalazłoby się to w jego protokole,

6. J. S. w wyprzedzeniu go przez obwinionego pokazał mu gest nakazujący zatrzymanie jego pojazdu, gdy tymczasem jest to sprzeczne ze wszelkimi możliwymi zasadami logiki, albowiem nie tylko J. S. stwierdził, iż rzekomo pokazał obwinionemu gest wskazujący na głupotę w wykonywanym manewrze wyprzedzania, a ponadto na fakt uszkodzenia jego pojazdu musiał nastąpić po wyprzedzeniu go przez obwinionego, albowiem grys musiałby lecieć spod jego kół a zatem jego pojazd musiał być z przodu a nie na wysokości poszkodowanego,

7. odmowę dania wiary zeznaniom A. P. tylko i wyłącznie z tego tytułu, że jest osobą bliską dla obwinionego, nadto z uwagi na zasady logicznego rozumowania, gdy tymczasem świadek ten logicznie wyjaśniła, iż obserwowała tą drogę dlatego że także jest kierowcą na tej drodze i zawsze ją obserwuje, a tym bardziej że był to dla niej i obwinionego szczególny dzień, a do zjazdu na Z. przy wielości pojazdów mieli jedynie 2 kilometry, a zatem nie było sensu wyprzedzania jakiegokolwiek pojazdu,

8. ustalenie, iż obwiniony nie może pamiętać okoliczności towarzyszących wydarzeniu w dniu 24 września 2014r. skoro nie pamięta okoliczności z dat późniejszych, gdy tymczasem obwiniony kategorycznie wykluczył wyprzedzanie w tym miejscu nie tylko z uwagi na szczególne okoliczności tj. rocznicę związku, ale także z uwagi na zasadę w tamtym czasie panującą, iż w tamtym miejscu nie wyprzedzał żadnych pojazdów, a zatem także i pojazdu J. S.,

9. okoliczności podawane przez J. S. wynikają z treści nagrania z zawiadomienia o popełnieniu wykroczenia a także raportu dyżurnego, gdy tymczasem nagranie jest zupełnie nieczytelne i nie nadaje się do ustalania jakiegokolwiek stanu faktycznego, natomiast raport dyżurnego nie stanowi potwierdzenia treści ustnego telefonicznego zawiadomienia, a jest skomasowaną informacją na temat wszystkich czynności podjętych w sprawie od momentu odebrania telefonicznego zawiadomienia do czasu zakończenia czynności wyjaśniających w sprawie.

II. rażąco obrazę przepisu prawa procesowego art. 410 kpk w zw. z art.82§1 kpow, mającą istotnym wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegającą na wydaniu orzeczenia jedynie w oparciu o wybiórczo wybraną część materiału dowodowego, a to w postaci:

1. zaniechania uwzględnienia treści zeznań J. S. w zakresie w jakim ze stanowczością zeznawał on o podróżowaniu przez obwinionego samodzielnie i wskazywaniu w jakiej pozycji znajdował się fotel A. P., przy jednoczesnym braku możliwości wskazania w jakiej pozycji znajdował się fotel obwinionego tym bardziej, że podobno to jemu pokazywał gest głupoty w wykonywanym manewrze, a zatem to jego musiał obserwować, a nie A. P.,

2. zaniechania uwzględnienia zeznań G. C., w zakresie których:

1. podał on, że nie potrafi wyjaśnić nierzetelności notatki D. S. (1) w konfrontacji do materiału zdjęciowego załączonego do wniosku o ukaranie,

2. stwierdzenia, iż na załączonym materiale zdjęciowym nie widzi on znaku zakazu wyprzedzania a jedynie ograniczenie prędkości i ostrzeżenie o sypkiej nawierzchni,

3. stwierdzenie, iż znak zakazu wyprzedzania ujawniony na materiale zdjęciowym znajduje się w przeciwnym kierunku do którego poruszał się obwiniony,

4. stwierdzenia, iż pomiędzy zakazem wyprzedzania na wysokości fotoradaru, a cmentarzem jest droga poprzeczna odwołująca ten pierwszy zakaz, co implikuje konieczność jego powtórzenia, a co nie miało miejsca

3. zaniechania uwzględnienia zeznań D. S. (1), w zakresie których:

1. stwierdził on, że na całym odcinku drogi znajduje się zakaz wyprzedzania, co nie jest zgodne z treścią materiału zdjęciowego z dnia zdarzenia,

2. stwierdził, iż z oględzin miejsca zdarzenia a także treści notatki nie można ustalić, w którym momencie rozpoczął on manewr wyprzedzania, a w którym zakończył, celem ustalenia czy miało to miejsce podczas jego obowiązywania czy też nie,

4.zaniechania uwzględnienia faktu, iż notatka D. S. (2) o przyjęciu zgłoszenia do wykonania jest datowaną godziną 16.20, natomiast jak wynika z treści (...) zgłoszenie telefoniczne nastąpiło dopiero o godzinie 16.24, a zatem później niż rzekomo podjęte czynności w sprawie. Powyższe w kontekście braku spontaniczności w zawiadomieniu policji oraz korelacji rodzinnej J. S. z funkcjonariuszami policji w L.

III. rażąco obrazę przepisu prawa procesowego art. 424§1 kpk w zw. z art. 82§1 kpow, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a polegającą na niedopuszczalnym przywołaniu jako dowodów na poszczególne okoliczności na stronach 1-4 uzasadnienia, wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie poprzez zastosowanie metody kopiuj-wklej i tym samym pozbawienie strony możliwości instancyjnej kontroli sposobu rozumowania sądu i ustalania poszczególnych okoliczności w oparciu o konkretny, a nie zbiorczo ustalony zakres materiału dowodowego,

IV. rażąco obrazę przepisu prawa procesowego, art. 177 kpk w zw. z art. 41§1 kpow, polegającą na niedopuszczalnym oddaleniu wniosków dowodowych obwinionego z materiału zdjęciowego pojazdu poszkodowanego oraz opinii biegłego na okoliczność ustalenia istnienia uszkodzeń pojazdu a także genezy ich powstania w kontekście zeznań M. S. i jej kategorycznego oświadczenia, iż pojazd ten nie posiadał i nadal nie posiada żadnych uszkodzeń po prawej stronie pojazdu, a te w sposób ewidentny istnieją. Powyższe w kontekście tego, iż J. S. w pierwotnym swoim zawiadomieniu wskazał na uszkodzenie jedynie boku pojazdu. Uszkodzenia te potwierdziła M. S., natomiast ten pierwszy na rozprawie rozszerzył uszkodzenia pojazdu o jego maskę.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,
2. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie K. S. (1) od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego i zawarty w niej postulat o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu zasługuje na uwzględnienie.

W szczególności zasadny jest zarzut błędnego ustalenia, iż na całym odcinku drogi (...) w okolicach cmentarza w O. znajdował się znak zakaz wyprzedzania. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku sąd I instancji przyjął (str.2 uzasadnienia): „w tym okresie jezdnia na drodze (...) na wysokości miejscowości O. w okolicach cmentarza komunalnego była remontowana. Na jej nawierzchni znajdował się grys. W miejscu zdarzenia obowiązywał zakaz wyprzedzania. Był tam też ustawiony znak pionowy B-25 oraz znak ostrzegawczy o sypkiej nawierzchni.” Tymczasem z dołączonego do akt materiału fotograficznego (k.4A) wynika, iż wbrew ustaleniom sądu zakaz wyprzedzania nie obowiązywał na całym odcinku remontowanej drogi, lecz na jej fragmencie. Na jednej z fotografii obrazującej drogę biegnącą pod górę w kierunku B. (a zatem w kierunku, w którym poruszały się pojazdy prowadzone przez J. S. i K. S. (1)) widać, iż ustawione są na jednym słupie znaki ograniczenia prędkości do 40 km/h i znak ostrzegawczy o sypkiej nawierzchni, a dopiero kilkadziesiąt metrów dalej na kolejnym słupie ustawiony jest znak zakazu wyprzedzania. Nie ma też na jezdni jakichkolwiek znaków poziomych. Przy tak dokonanych ustaleniach sądu rejonowego nie można wykluczyć sytuacji, że do wyprzedzenia samochodu kierowanego przez J. S. doszło na odcinku drogi, gdzie nie obowiązywał zakaz wyprzedzania. Słusznie bowiem sąd I instancji odmówił wiarygodności wyjaśnieniom K. S. (1) w części, gdzie zaprzecza on temu aby krytycznego dnia na omawianym odcinku drogi wyprzedzał O. (...) kierowaną przez J. S.. Trudno bowiem sobie wyobrazić sytuację, że świadek J. S. całkowicie nieprawdziwie wskazywał na fakt wyprzedzania go przez samochód F. (...), kierowany przez obwinionego.

W związku z tym, iż apelacja została wywiedziona tylko na korzyść obwinionego zakaz reformationis in peius nie pozwala na zmianę ustaleń na niekorzyść obwinionego (art. 434§1 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.s.w.). W tej sytuacji obwinionego należało uniewinnić od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Zgodnie z treścią przepisu art.118§2 k.p.s.w. kosztami postępowania należało obciążyć Skarb Państwa.

W związku z tym , iż obwiniony w postępowaniu korzystał z pomocy obrońcy ustanowionego z wyboru sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego K. S. (1) kwotę 672zł. Zasadzona kwota jest najniższą kwotą przewidzianą przez przepisy rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Charakter sprawy i stopień jej zawiloci nie przemawiał za zwiększeniem kwoty wskazanej przez stawki podstawowe.